

Gud
skapade
människan
till sin egen
avbild

Vesa Annala

Inledande tankar

Kanske den viktigaste texten i Bibeln, när det gäller *människan*, finner vi i Första Mosebokens första kapitel, verserna 26, 27: "Vi ska göra människor till vår avbild, lika oss själva...Gud skapade människan till sin egen avbild, lik sig själv skapade Gud människan, till man och kvinna skapade han dem." Utifrån denna text ser vi att människan jämförs med Gud själv. Gud blir människans "mått".

Utifrån denna text uppstår den centrala frågan: på vilket sätt är människan *Guds* "avbild"? Vad betyder det att människan är "lik" *Gud*? Naturligtvis finns det en uppsjö av litteratur där denna fråga har avhandlats. Mitt syfte är dock att se på frågan bara utifrån relevanta texter i Bibeln. En viktig uppgift är att försöka se vem/vad Gud är eftersom människan skapades till *Guds* avbild.

Grundtextens ord och deras betydelse

De hebreiska och grekiska orden som används i skapelseberättelsen för att beskriva människan som Guds "avbild" är *tzelem* (hebreiska) *eikōn* (grekiska) och att vara "lik" Gud är *demut* (hebreiska) och *homoiosin* (grekiska). Det grekiska ordet kommer från *Septuaginta* (förkortas LXX), en grekisk översättning av Gamla Testamente från 200-talet f.Kr.

Först lite om förekomsten av orden och hur de används. Det hebreiska ordet *tzelem* förekommer 17 ggr i Gamla Testamentet och betyder ungefär detsamma som svenskans "avbild", med något bredare tillämpning. Ordet används t.ex. om en staty som avbildar en människa. *Tzelem* används inte bara om människan som Guds avbild. En människa, t.ex. en man (son) är en avbild av sin far. Om Set, Adams son (som föddes efter att Kain hade dödat Abel) sägs det att "denne liknade (*demut*) honom (dvs. Adam) och var hans (Adams) avbild (*tzelem*)." (1 Mos. 5:3) I flera texter i Gamla Testamentet används *tzelem* om avgudabilder (se t.ex. Andra Kungaboken 11:18; Andra Krönikeboken 23:17; Amos 5:26).

Demut förekommer 25 ggr i Gamla Testamentet och betyder ungefär "lika" och används ofta som synonym till *tzelem*. Ordet har använts också i en lite annan betydelse t.ex. i Andra Kungaboken 16:10. Av texten (2 Kung 16:10) förstår vi att *ritningen* av altaret skulle just beskriva altaret, alltså återge altarets form. Ordet *demut* förekommer oftast i profeten Hesekiels bok (se t.ex. 1:5,10:1, 21; 23:15). När man läser Hes. 1:5,10 förstår man att där beskrivs likhet inte i betydelsen kopia utan snarare någonting som påminner om det som man känner till. (Ordet *demut* kommer flera ggr i kapitel 1 i Hesekiels bok). I kapitel 8 (vers 2) i Hesekiels bok är ordningen omvänd. Hesekiel ser "en gestalt (Gud?) som liknade (*demut*) en människa". Här använder profeten människan för att beskriva det han ser (en andlig varelse, Gud?).

När vi sedan går över till Nya Testamentet finner vi att uttrycket "Guds avbild" används i tre olika betydelser, 1. generellt om människan, 2. om den pånyttfödda människan och 3. om Jesus.

Ordet *eikōn* förekommer 23 ggr i Nya Testamentet. I Matteusevangeliet används ordet bl.a. om *kejsarens bild* på ett mynt (Matt. 22:20). I Romarbrevet (1:23) används ordet *eikōn* om de *avbilder* människan har gjort av sig själv. I samma brev (Rom. 8:29) används ordet om den pånyttfödda människan, hur den pånyttfödda förvandlas till Jesus-likhet (jfr. 1 Kor. 15:49, se också 2 Kor. 3:18; Kol. 3:10). I Första Korinthierbrevet (11:7) återger Paulus det som Gud hade sagt om människan när han skapade henne. I Hebreerbrevet 10:1 används ordet *eikōn* i en annorlunda betydelse. Där beskrivs lagen som "en skugga" (*eikōn*) jämfört med evangeliets härlighet. I Uppenbarelseboken används ordet *eikōn* uteslutande om "*odjurets bild*", se t.ex. 13:14 (ordet förekommer 10 ggr i Uppenbarelseboken).

Ordet *homoiosin* förekommer bara en gång i Nya Testamentet, i Jakobs brev 3:9. Där skriver Jakob att "Gud har skapat [oss] till att vara *lika* (*homoiosin*) honom."

Nya Testamentet om Jesus som Guds avbild

I början nämnde jag att uppgiften blir att ta reda på vem/vad Gud är, och då måste vi vända oss till Nya Testamentet. Den viktigaste betydelsen av *eikōn* i Nya Testamentet kommer fram när den används om *Jesus*. Paulus skriver i Kolosserbrevet 1:15 att Jesus "är den osynliga Gudens avbild (*eikōn*)" (se också 2 Kor. 4:4). När en av lärjungarna (Filippos) bad Jesus "visa Fadern", svarade Jesus: "Vet du inte vem jag är, Filippos, trots att jag har varit hos er så länge? *Den som har sett mig har sett Fadern.*" (Johannesevangeliet 14:9). Naturligtvis förstår vi av Jesus svar att *det vad han gör* visar Fadern. "Tro på mig när jag säger att jag är i Fadern och Fadern i mig, eller tro åtminstone på grund av gärningarna" (vers 11).

Johannes ger i början av sitt evangelium viktiga insikter om Gud/Jesus. Han börjar sitt evangelium med kanske de mest berömda orden om Jesus som finns i hela Nya Testamentet: "I början fanns Ordet, Ordet fanns hos Gud, och Ordet var Gud... Och Ordet blev människa (*sarx*, dvs. "kött" i grundtexten" (Joh. 1:1-2,14). Jesus har uppenbarat Gud för oss människor. Han har visat Gud i kroppslig form.

I skapelsens början *skapades* människan *till* Guds avbild, medan Jesus *är* Guds avbild. Jesus *skapades* aldrig till Guds avbild utan han *är* Guds avbild, ett avtryck av Guds väsens mångfald. Vi har flera texter i Nya Testamentet som talar om Jesus som Guds avbild, men det är speciellt en text som hjälper oss att klargöra saken, brevet till Hebréerna.

I början av Hebreerbrevet skriver författaren: "För länge sedan talade Gud, i olika omgångar och på olika sätt, till våra förfäder genom profeterna, ²men nu vid den här tidens slut har han talat till oss genom sin Son, som han har bestämt till att ärva allting och genom vilken han också har skapat världen. ³Sonen utstrålar Guds egen härlighet. Han är avbilden av hans väsen, och han bär upp allting med sitt mäktiga ord. När han hade utfört syndareningen, satte han sig ner på Majestätets högra sida i höjden."

I denna text använder författaren viktiga begrepp som har med Jesus och hans person att göra: "härlighet", "avbild", "väsen" och vad Jesus gör. Sonen "bär upp allting med sitt mäktiga ord." Här påminns vi om orden i skapelseberättelsen. Skaparens mäktiga ord tillbringade allting till existens. Vidare: Sonen "strålar" Guds härlighet. Ordet som är översatt här med "strålar" är *apaúgasma*. Det används bara här i Nya Testamentet. I den judiska traditionen användes ordet *apaúgasma* för att beskriva "reflektion", "återspeglning" av Gud och hans visdom. En enkel liknelse kan hjälpa oss att förstå, solen. Solen strålar sitt ljus. Vi kan inte separera solen och det ljus som solen strålar eftersom det vi ser av solen är dess strålning. På samma sätt förhåller det sig med Gud och Sonen, Sonen "strålar" Guds härlighet.

Ordet "härlighet" är översatt från ordet *dóxa*. Dess motsvarighet i Gamla Testamentet är *kāvôd*. Ordet används om Guds härlighet (se t.ex. 2 Mos. 40:34, 35; 2 Krön. 7:2). Jesus "strålar" Guds härlighet, Guds *kāvôd*, Guds *dóxa*. I Johannesevangeliet (1:14) tillskrivs den gudomliga härligheten till Jesus: "Och Ordet blev människa och levde bland oss. Vi såg hans härlighet (*dóxa*), den härlighet (*dóxa*) som den ende Sonen har fått av sin Fader."

Det finns ett ytterligare ord i Hebreerbrevets första kapitel som bara används om Jesus, ordet *charaktēr*. I den grekiska världen används ordet om "sigill", "stämpel", "kopia", "tecken", osv. Jesus är med andra ord en *exakt kopia* av Gud. Men "kopia" av vad? Av Guds "väsen". Ordet "väsen" har översatt från *hypóstasis*. Ordet förekommer 5 ggr i Nya Testamentet (två gånger hos Paulus och tre ggr i Hebreerbrevet). Ordet kan översättas som "väsen", "essens", "verklighet". I Hebreerbrevet används det synonymt till ordet "avbild". Jesus är Guds *hypóstasis* dvs. avbild av vad Gud är, vad

Guds essens är. I Hebr. 11:1 används ordet *hypóstasis* i betydelsen "övertygelse" ("grunden" Bibel 2000). I Septuaginta (LXX) har man i Tredje Moseboken (13:28) använt ordet *hypóstasis* i betydelsen "ärr" ("märke" Bibel 82).

Hebreerbrevets författare skriver vidare om Jesus att han "på samma sätt (som vi) blev en människa" (2:14), dock "utan synd" (Hebr. 4:15). Jesus kom alltså för att vi skulle veta vem/vad Gud är. Jesus är Guds sanna avbild i kroppslig form.

I Johannesevangeliet finner vi att Jesus har flera gånger använt uttrycket "jag är" om sig själv. I ett sammanhang svarar Jesus judarna: "Ja, sannerligen säger jag er: jag är – redan innan Abraham ens var född." Då tog de upp stenar för att kasta på honom, men Jesus försvann därifrån och lämnade templet." (Joh. 8:58-59) Varför denna reaktion från judarnas sida? Därför att Jesus tillämpar det heliga gudsnamnet på sig själv. I Gamla Testamentet (i Septuaginta) har översättarna översatt JHVH med *egō eími*, (2 Mos. 3:14 "jag är"). Att Jesus använde detta uttryck om sig själv betraktades av samtida judar som en hädelse. Något senare i texten skriver Johannes: "Judarna svarade: 'Det är inte för någon god gärning vi stenar dig, utan för att du *hädar* och gör dig själv till Gud, fast du är människa.'" (Joh. 10:33, läs också t.ex. Joh.14:6).

Utöver det vi kan lära om Gud genom att studera Jesus person, vet vi från Skriften att Gud är *Skaparen* av allting (1 Mos. 1,2). Gud är *helig* (Jes. 6:3; Upp. 4:8). Gud är *allvetande* (1 Sam. 2:3; Joh. 16:30). Gud är *överallt* (1 Kung. 8:27; Ps. 139). Gud är den *ende* Guden, utan början och utan slut (1 Mos. 21:33; 1 Tim. 1:17).

Människan som Guds avbild

Med alla dessa texter om Gud i bakgrunden kan vi börja fundera över vår fråga: på vilket sätt eller i vilken mening är människan *Guds* avbild och *lik* honom? För det första: människan *är* en person lik Jesus, men med några avgörande skillnader. Människan "strålar" *inte* Guds härlighet. Hon är *inte* "utan synd". Hon kan *inte* säga som Jesus att "jag är (*egō eími*), vägen, sanningen och livet" (Joh.

Newton's gravitationslag

$$F = \frac{Gm_1 m_2}{r^2}$$

Figur 1

14:6). Men annars är människan på samma sätt som Jesus av "kött och blod" med alla de (rationella) förmågor som Gud i början gav människan, t.ex. förmågan till abstrakt tänkande (matematik), nyfikenhet för naturen och dess uppbyggnad (naturvetenskap i alla dess former), förmågan att skilja mellan rätt och fel, dvs. förmågan att fatta moraliska beslut.

I jämförelse med övriga levande varelser (djuren) har vi svårt att föreställa oss att djuren skulle ha förmåga till abstrakt tänkande. Vi kan ta som ett exempel Newtons gravitationslag. (Figur 1) Den är i princip en enkel uppställning på hur två massor (materiella kroppar) attraherar varandra. Vi vet att ingen annan levande varelse skapar liknande matematiska (abstrakta) modeller av den materiella verkligheten. Till detta kommer människans förmåga till att *uppleva skönhet* i naturen. Det är bara människan som har förmågan till skönhetsupplevelser. Vi ser aldrig katter eller hästar eller fåglar stå stilla och beundra en vacker solnedgång. (Bild 1)

När Gud hade "format" människan "blåste [han] in livsande genom hennes näsa. Så blev människan en levande varelse" (1 Mos. 2:7). Uttrycket "levande varelse" har översatts från orden *nefes hajjah* som betyder just "levande varelse" eller "levande själ". LXX har översatt *nefes* med *psyche*. Ordet *nefes* är inte på något sätt unikt för människan. Också djuren

skapades till levande *nefes* (1 Mos. 1:20, 21, 24, 30), dvs levande varelser.

Det finns en *avgrunds* skillnad mellan Gud och människan. Människan är *inte* en allvetande Skapare vars närvaro kan vara överallt. Människan är *inte* helig som Gud. Människan äger *inte* livet så som Gud äger livet. Människan är *dödlig*. Bara Gud är *odödlig, evig*, utan början och utan slut. Paulus skriver om Gud att "han (dvs. Gud) som är den *ende som är odödlig* och bor i ett ljus som ingen människa kan närma sig" (Första Timotheosbrevet 6:16). Den grekiska texten lyder ordagrant: Gud ensam "äger odödlighet" (*échōn anathasian*). Bara Gud och Jesus har livet *i sig själva*. Johannes (5:26) skriver: "Fadern har (*échō*) liv i sig själv, och han har också gett Sonen liv i sig själv." När Gud skapade människan skapade han människan till att leva i harmoni med hans vilja. Hon skulle få leva för evigt men med ett villkor: lydnad. "HERREN Gud satte mannen i Edens trädgård för att bruka och vårda den. Och HERREN Gud gav mannen denna befallning: 'Du får äta av vilket träd som helst i trädgården, utom av trädet som ger kunskap om gott och ont. Den dag du äter av det kommer du sannerligen att dö.'" 1 Mos. 2:15-17.

Människan kan bäst skrivas som en *kulturvarelse* med allt vad det innebär. Gud skapade universum i dess mångfald. Människan har på jorden skapat kulturen i många dess former. Människans uppgift på jorden vara att "härska" över skapelsen (1 Mos. 1:26-28).

Biologisk evolution och Guds avbild

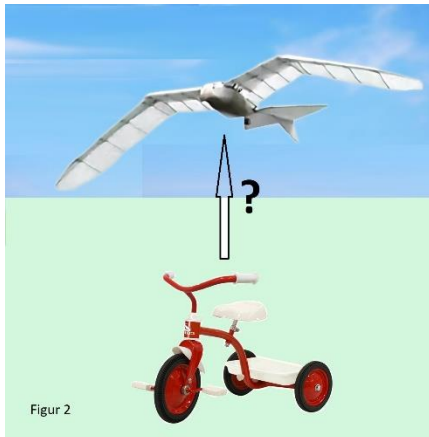
Det finns alltså en avgrundsskillnad mellan människan och Gud. På liknande sätt finns det en avgrundsskillnad mellan människan och djuren. Även om också djuren kallas för "levande varelser" (*nefes hajjah*) betyder det inte alls att de är lika oss människor. Ingenstans i Bibeln antyds att djuren skulle ha skapats till människans avbilder.

Idag är det dock populärt bland vissa teologer att betrakta också djuren som bärare av Guds avbild. Orsaken till denna sorts föreställningar ligger i tron på en biologisk evolution. Tanken är att människan inte har skapats direkt från markens stoft så som skapelseberättelsen antyder utan har sitt ursprung i en biologisk utveckling från ett apikt djur till människa. Som stöd för detta evolutionistiska synsätt brukar man ta upp t.ex. det faktum att djur och människa består av samma materia. Detta är naturligtvis helt korrekt. Men att saker är gjorda av samma materia har egentligen inget bevisvärde. Fåglar och t.ex. olika flygmaskiner är också gjorda av samma grundämnen. Vi vet dock att de har inget släktskap med varandra. Att jämföra människan med övriga levande varelser bara som biologiska varelser räcker inte. Vi måste jämföra människan med djuren utifrån det

människan kan utträta i skapelsen. Denna jämförelse hjälper oss att förstå att vi måste söka svaret på likheter/skillnader mellan människan och övriga levande varelser någon annanstans.

Fossil används också ofta som "bevis" för människans utveckling. Fossil kan dock förklaras bättre utifrån en världsomspännande flodkatastrof.

Ett av de starkaste indicierna till att människan verkligen har skapats till Guds avbild är hennes förmåga att "skapa" olika ting. Vi tar flygning som ett exempel. Människan har länge drömt om att kunna flyga, och till slut lyckades hon "skapa" olika sorts flygmaskiner. Men för att kunna konstruera en flygande maskin kräver att en hel del svåra frågor blir lösta. Idén om och modellen för att *kunna*

Figur 2

bygga flygande maskiner hade människan redan: fåglar. Det var Leonardo da Vinci som konstruerade den första helikopterliknande modellen, en "ornithopter" (en form av en "flaxande maskin"). Men det var redan före honom som människan hade försökt efterapa fåglar i försök att kunna flyga. Till slut lyckades man. Bakom de lyckosamma resultaten har varit många individer och många timmars tänkande och praktiskt arbete för att lösa alla de problem man har stått inför. I dag finns det många "arter" av flygande *ornithopter*, dvs. mekaniska "fåglar" (det finns många Youtubeklipp på *ornithopter*).

Det viktiga begreppet här är *design* (som alla som bygger *ornithopter* kan intyga!). *Ornithopter* uppstår inte av sig själva. De utvecklas inte heller från markgående maskiner. Ingen skulle hävda att *ornithopter* har utvecklats från en trehjuling genom små förändringar, t.ex. att styret skulle ha utvecklats till vingar. (Figur 2) Alla *ornithopper* är designade. Samma gäller trehjulingar.

På samma sätt som *ornithopter* visar design, visar också levande organismer design och planläggning. Människan är inget undantag. Människan – och alla andra levande organismer – är designade för sitt ändamål. Design är *inbyggd* i organismer i det genetiska materialet och kommer till uttryck i kroppsplanen när det befruktade ägget växer till en vuxen individ med dess artsunika egenskaper som t.ex. människan har.

Människans mentala egenskaper är helt unika i skapelsen.

Förekomsten av konceptuella egenskaper hos människor och några andra organismer					
	Människa	Schimpans	Katt	Häst	Encellig
Levande	ja	ja	ja	ja	ja
Person	ja	nej	nej	nej	nej
Ett 'jag'	ja	nej	nej	nej	nej
Självmedveten	ja	nej	nej	nej	nej
Reflekterande	ja	nej	nej	nej	nej
Förmuftig	ja	nej	nej	nej	nej
Språk	ja	nej	nej	nej	nej
Kultur	ja	nej	nej	nej	nej
Moral/etik	ja	nej	nej	nej	nej
Estetik	ja	nej	nej	nej	nej
Religion	ja	nej	nej	nej	nej

Tabell 1

När Gud skapade människan hade han en förutbestämd plan vad som skulle ingå i begreppet "avbild", dvs. vilka egenskaper av hans eget väsen skulle "ingå" i människan. Genom att jämföra människan med djuren inser vi snart vilka dessa unika säregenskaper var som Gud gav människan när han skapade henne. (Se tabell 1)

Det finns alltså en avgrundsskillnad mellan människans och andra levande varelsers inre egenskaper. Men det finns avgörande skillnader i design också när det gäller kroppsorgan, som t.ex. människans arm och händer. Till det ytte ser människans och schimpansens armar och händer väldigt lika ut. Men det finns avgörande skillnader. Människans arm och händer är mycket mera flexibla med tanke på användning. Människan kan använda sina armar/händer t.ex. att spela olika musikinstrument, skriva, kasta spjut eller teckna språk etc. (Figur 3) Schimpansen gör ingenting av detta med sina armar och händer (bortsett från att kasta olika föremål). Varför inte? Svaret är: hjärnan. Användning

av händer är naturligtvis helt beroende av egenskaper i hjärnan. Det är en korrelation mellan människans hjärna och händer. Det är i hjärnan människan skapar musik. Men det är inte hjärnan som styr händernas rörelser när man spelar ett instrument. Det är "jaget" som styr händer för att göra den musik hörbar som hjärnan ("jaget") har skapat. På samma sätt använder jag mina händer för att åskådliggöra mina tankar i denna text med hjälp av tangenterna på tangentbordet och med det datorprogram som är designat just för detta syfte.

Ytterst handlar det om den *genetiska rittningen* som avgör hur en organism är uppbyggd (dess kroppsplan och form) och vilka inre egenskaper den besitter (jfr Tabell 1). Allt levande har skapats av samma materia. Människan skapade Gud till sin egen avbild och lik honom. Här skiljer människan sig helt från de övriga levande organismerna och varelserna.

Syndafallet och dess effekter på människan

Även om människan fortfarande är Guds avbild har denna avbild blivit förvrängd. Snart efter skapelsen (vi vet inte hur snart) tog människan ett moraliskt felsteg. Lockad av "ormen" börjar människan tvivla på det Gud sagt. Ormen frågar Eva:

"Har Gud verkligen sagt att ni inte får äta av något träd i trädgården?" Eva svarar: "'Vi får äta frukt av träden', svarade kvinnan. 'Det är bara av trädet mitt i trädgården som vi inte får äta. Gud har sagt att vi inte får äta eller ens röra dess frukt, för då kommer vi att dö.' Ormen svarade: 'Ni kommer visst inte att dö! Gud vet att den dag ni äter av frukten kommer era ögon att öppnas och ni blir som Gud, med kunskap om gott och ont.'

⁶Kvinnan såg att trädet var gott att äta av, och det var vackert och lockande, eftersom det gav vishet. Hon åt av frukten och gav också till sin man, som var med henne, och han åt. ⁷Då öppnades deras ögon,

och de insåg att de var nakna. Därför band de ihop fikonlöv runt höfterna för att skyla sig." 1 Mos. 3:1-7.

Adam och Eva bryter mot det enda bud Gud gett dem. Deras ögon "öppnades" och de upptäcker sin nakenhet, dock inte bara i fysisk mening utan framför allt i andlig mening. När Gud kommer till trädgården för att möta det första människoparet efter fallet, gömmer de sig. Gud ropar efter människan: "Adam, var är du?" Efter det inledande samtalet börjar Adam direkt försvara sig själv och anklaga Eva för misstaget, och Eva i sin tur anklagar ormen och därmed indirekt Gud eftersom Gud hade skapat detta "listiga" djur som lockade dem till att bryta mot Guds bud. (Läs gärna hela kapitlet i Första Moseboken).

Syndafallet var en katastrof för människan. Hon utvisades från Eden för att inte kunna äta av livets träd och leva för evigt (som syndare). Syndafallet hade också katastrofala konsekvenser för skapelsen. Hela skapelsen kom under förbannelsen. Paulus skriver att "allt skapat har lagts under tomhetens välde, inte av egen vilja utan på grund av honom som vållade det, men med hopp om att också skapelsen skall befrias ur sitt slaveri under förgängelsen" (Romarbrevet 8:20-21).

Sedan syndafallet har människan ständigt anklagat Gud för det onda som finns i världen. Man behöver bara surfa till olika ateistsidor på Internet för att få saken bekräftad.

Uppkomsten av utvecklingsläran (darwinism) ändrade dock mycket av det som vi kallar för teodicé. Det onda i naturen (hungersnöd, död etc.) förvandlades till de krafter som har skapat alla levande organismer. Den engelska naturalisten, Charles Darwin kom ut med sin bok *Om arternas uppkomst* 1859. Han slutar boken med dessa ord:

Det mest upphöjda vi alls kan föreställa oss, de högre djurens tillkomst, är alltså en direkt följd av detta krig i naturen, av hunger och död. Det finns en storslagenhet i denna syn på hur livet, med dess många olika krafter, ursprungligen blåstes in i ett litet fåtal former, kanske i bara en enda; och hur det, medan denna vår planet fortsatte sitt kretslopp i enlighet med gravitationens fasta lagar, ur en så enkel början utvecklats och utvecklas vidare mot otaliga former av den yttersta och underbaraste skönhet. *Om arternas uppkomst*, Natur och kultur, 1994, s. 372.

Det som människans moraliska fall hade orsakat (lidande och död) förvandlas till att ersätta Skaparen. Avbilden har verkligen blivit förvrängd. Och avbilden förvränger Honom till vars avbild människan skapades.

Sammanfattning

Ovan har jag i all korthet försökt teckna bilden av människan som Guds avbild skapad till hans likhet. För att få en klar bild av Gud tog jag upp Jesus eftersom det är han som är den *sanna* avbilden av Gud. Jesus är "originalet". Människan bara är en avbild. På samma sätt som Jesus var/är en person så är också Gud och människan en person, ett "jag". Som Guds avbild tilldelade Gud människan ett herravälde på jorden. Människan skulle råda över den övriga skapelsen. För att klara av denna uppgift utrustade Gud människan med många unika förmågor som helt saknas hos den övriga skapelsen.

Som moralisk och fri varelse föll människan, bedragen av "ormen", i synd med katastrofala konsekvenser. Gud utvisade människan från Edens trädgård och uttalade en hård dom över människan. Människans lott skulle bli hårt arbete och till slut döden därför att tillgången till livets träd blockerades (se Hebreerbrevet 9:27; jfr 1 Mos. 3:22). Ormens lögn har dock förföljt människan. Många religioner och filosofier håller fast vid ormens lögn, nämligen att människan inte skulle dö utan blir allt mer lik Gud.

Inom den kristna kyrkan är tron på själens odödlighet väldigt vanlig. Här har man blivit påverkad av den platoniska dualismen, nämligen att människan består av en materiell kropp och av en icke-materiell själ. När människan dör frigörs själen från kroppen och fortsätter sin existens. Detta är naturligtvis inte en biblisk syn på människan. Bara Gud är odödlig och människan kan få evigt liv bara genom tron på Jesus. Den – kanske mest berömda versen i Bibeln – gör detta klart: "Så älskade Gud världen att han gav den sin ende Son, för att de som tror på honom inte ska gå förlorade utan ha evigt liv." (Joh. 3:16) Det eviga livet blir verklighet först vid de dödas uppståndelse när Jesus kallar fram de döda från sina gravar. "Det kommer en stund", säger Jesus, "då alla som ligger i sina gravar ska höra hans röst och komma ut ur dem. De som har gjort det goda ska uppstå till livet, och de som har gjort det onda ska uppstå till dom." (Joh. 5:28-29)

Sedan det första fallet har människan anammat flera lögner om Gud och om Guds skapelse. Den senaste och mest spridda är föreställningar om att människan inte har blivit skapad av en Gud utan att hon har utvecklats från olika djur. Människan är bara ett däggdjur bland andra däggdjur. Människans förnedring från Guds avbild till ett utvecklat däggdjur sprids som en given sanning. De som tror på evolution har dock aldrig kunnat svara på frågor som handlar om det genetiska materialet, det *program* som är artspecifikt för levande organismer. Människor föder nya människor på samma sätt som apor föder nya apor. Det finns inga undantag.

Den bibliska berättelsen om människans ursprung, skapad av Gud till sin egen avbild (som människans unika särdrag vittnar om), blir allt tydligare ju mer vi får kunskap om henne.